

"El sacerdot i aquells presents durant la Unció dels malalts representen a tota la comunitat cristiana"

Dij, 27/02/2014 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del Papa Francesc. *Dimecres 26 de febrer de 2014*

Avui voldria parlar sobre el Sagrament de la Unció dels malalts, la qual cosa ens permet atansar-nos a la compassió que Déu té per l'home. Abans, aquest sagrament s'anomenava "extremunció", perquè era entès com un consol espiritual que s'oferia al malalt en la imminència de la mort. En canvi, quan diem "Unció dels malalts", això ens ajuda a ampliar la nostra visió de l'experiència de la malaltia i del sofriment, i ens permet mirar-ho, veient-hi l'horitzó de la misericòrdia de Déu.

1. Hi ha una icona bíblica que expressa en tota la seva profunditat el misteri que s'entreveu a través de la Unció dels malalts: és la paràbola del "bon samarità", que llegim a l'Evangeli de Lluc (Llc 10, 30-35). Cada vegada que celebrem aquest sagrament, Jesús, en la persona del sacerdot, s'acosta a la persona que pateix, a qui està greument malalt o a la gent gran. La paràbola ens diu que el Bon Samarità es va fer càrrec de l'home sofrent, li va amorosir les ferides amb oli i vi. L'oli ens fa pensar en aquell oli que el Bisbe beneeix cada any, durant la Missa crismal del Dijous Sant, i ho fa justament per a ser administrat en el sagrament de la Unció dels Malalts. El vi, en canvi, és un signe de l'amor i de la gràcia de Crist, que brollen del do de la vida donada per nosaltres i que s'expressen amb tota la seva riquesa en la vida sacramental de l'Església. Finalment, la persona sofrent és confiada a un hostaler, per tal que pugui seguir tenint-ne cura, sense tenir en compte les despeses. Ara, preguntem-nos, qui és aquest hostaler? És l'Església, la comunitat cristiana, que som tots nosaltres; és a nosaltres, a qui Nostre Senyor ens confia cada dia a aquells que estan afligits en el cos i en l'esperit, perquè puguem seguir vessant sobre ells, sense mesura, tota la seva misericòrdia i la salvació.

2. Aquest manament ens és reafirmat de forma explícita i ben precisa en la carta de sant Jaume, on ens recomana: "Si entre vosaltres hi ha algú que està malalt, que faci cridar els qui presideixen la comunitat, perquè l'ungeixin amb oli en nom del Senyor i preguin per ell. Aquesta pregària, feta amb fe, salvarà el malalt: el Senyor el posarà bo i li perdonarà els pecats que hagi pogut cometre (5, 14-15). Es tracta doncs d'una pràctica que ja existia en l'època dels Apòstols. De fet, Jesús va ensenyar als seus deixebles per tal que tinguessin la mateixa predilecció que Ell tenia pels malalts, els que sofreixen, i els va transmetre la capacitat i l'encàrrec de seguir donant, en nom seu i segons el seu Cor, el consol i la pau, a través de la gràcia especial d'aquest sagrament. No obstant això, això no ens ha de fer caure en la recerca obsessiva del miracle o tenir la presumpció de pensar que sempre podem obtenir la guarició. Però ens dona la certesa de que Crist està a prop del malalt i dels ancians, perquè cada persona gran, tota persona major de 65 anys, pot rebre aquest sagrament, a través del qual Jesús mateix es fa proper.

Però quan hi ha un malalt, sovint hom pensa, "cal anar a buscar al capellà perquè vingui"; però tot seguit algú diu: "No, no ho fem que portarà mala sort, diem" o bé diem: "no ho fem, que el malalt s'espantarà". Per què es pensa d'aquesta manera? Perquè hi ha una mica la idea que després de la vinguda del sacerdot, s'haurà de

cridar a la funerària. I això no és cert. El sacerdot ve per ajudar al malalt o a l'ancià; és per això que és tan important que els sacerdots visitin als malalts. Cal que la persona que està amb el malalt cridi al sacerdot i li digui: "vingui, cal que li doni la unció i el beneeixi". És Jesús mateix qui tracta d'alleujar al malalt, per donar-li forces, per donar-li esperança, per ajudar-lo; també per perdonar-li els pecats. I això és molt bonic! No s'hi ha de pensar com si fos un tema tabú, perquè sempre és bo saber que en els moments de dolor i de malaltia no estem mai sols: el sacerdot i aquells que estan presents durant la Unció dels malalts, de fet, representen a tota la comunitat cristiana, com un únic cos que s'estreny al voltant del malalt i dels seus familiars, nodrint la seva fe i l'esperança, i donant-los suport amb l'oració i escalfor fraternal. Però el major consol ve del fet que per fer-se present en el Sagrament, és Jesús mateix qui pren de la mà al malalt, bo i acariciant-lo com ho va fer amb els malalts de l'Evangelí, i ens recorda que ara li pertanyem a Ell, som seus, i res -ni tan sols el mal o la mort- ens podrà separar de Nostre Senyor. Preguntem-nos: tenim potser aquesta costum de trucar al capellà perquè vingui als nostres malalts -i no em refereixo a una simple grip de tres o quatre dies, sinó quan es tracta d'una malaltia greu- i als nostres ancians, perquè vingui i els doni aquest sagrament, aquest consol, aquesta força de Jesús per a poder continuar endavant? Vinga, fem-ho!

Traducció: Xavier Bordas -Catalunya Religió